

TEZA:

Istota sprawy sprowadziła się do oceny postępowania radcy prawnego, działającego jako pełnomocnik Wspólnoty Mieszkaniowej w postępowaniu o uchylenie uchwały tej Wspólnoty. Radca prawny nie podawał celowo i świadomie nieprawdziwych informacji a sprzeczne stanowiska w sprawie były wyrażane przez niego w związku ze zmianą stanowiska Wspólnoty Mieszkaniowej, co nie powinno obciążać pełnomocnika. Wobec powyższego uniewinnienie radcy prawnego było uzasadnione.

Sygn. akt: WO-184/21

ORZECZENIE

z dnia 14 czerwca 2022 r.

**Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie
w składzie:**

Przewodniczący: S WSD Marta Stryjek
Sędziowie: S WSD Tomasz Jankowski
S WSD Przemysław Ciszak (spr.)
Protokolant: Piotr Ciepiński

przy udziale Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Gerarda Dźwigaly po rozpoznaniu w dniu 14 czerwca 2022 r. w Warszawie na rozprawie sprawy radcy prawnego M. S. (M. S.), wpisanego na listę radców prawnych prowadzoną przez Radę Okręgowej Izby Radców Prawnych pod numerem wpisu (...),

obwinionego o to, że w okresie od 13 lutego 2019 r. do 29 kwietnia 2019r. w (...), jako pełnomocnik z wyboru Wspólnoty Mieszkaniowej w (...) składał sprzeczne oświadczenia w przedmiocie rezygnacji Wspólnoty z realizacji uchwały nr 08/06/2018 z dnia 18.05.2018 r. w sprawie zmiany przeznaczenia części wspólnej nieruchomości - sprzedaż powierzchni strychowej w celu adaptacji na cele mieszkalne- oraz wybór oferty nr 1 (kwota wg oferty 780,00 zł/m² 2 3 4 powierzchni) wskazując jako powód definitywne wycofanie się nabywcy, wprowadzając w błąd skarżącą M. P. G., tj. popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 Ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. tj. z 2020 r., poz. 75, ze zm.) w zw. z art. 12 ust. 1 i art. 38 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do Uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych

na skutek odwołania pokrzywdzonej M. P. G. z dnia 9 listopada 2021 r. od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych z dnia 16 września 2021 r., sygn. akt D 244/X/20

orzeka:

1. utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie,
2. na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych kosztami postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym obciąża Krajową Izbę Radców Prawnych w Warszawie,
3. na podstawie § 11 ust. 2 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. tj. z 2018 r. poz. 265) w związku z art. 74¹ Ustawy o radcach prawnych w związku z art. 632 pkt 2. k.p.k. zasądza na rzecz obwinionego radcy prawnego M. S. (M. S.) ze środków Krajowej Izby Radców Prawnych kwotę 840,00 (osiemset czterdzieści złotych) zł tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej w postępowaniu przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym.

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 16.09.2021 r., w sprawie o sygn. akt D 244/X/20, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych uniewinnił radcę prawnego M. S. (M. S.), wpisanego na listę radców prawnych Okręgowej Izby Radców Prawnych pod numerem (...) od popełnienia zarzucanego mu przewinienia dyscyplinarnego polegającego na tym, że w okresie od 13 lutego 2019 r. do 29 kwietnia 2019r. w (...), jako pełnomocnik z wyboru Wspólnoty Mieszkaniowej w (...) składał sprzeczne oświadczenia w przedmiocie rezygnacji Wspólnoty z realizacji uchwały nr 08/06/2018 z dnia 18.05.2018 r. w sprawie zmiany przeznaczenia części wspólnej nieruchomości - sprzedaż powierzchni strychowej w celu adaptacji na cele mieszkalne- oraz wybór oferty nr 1 (kwota wg oferty 780,00 zł/m² powierzchni) wskazując jako powód definitywne wycofanie się nabywcy, wprowadzając w błąd skarżącą M. P. - G., tj. popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 Ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. tj. z 2020 r., poz. 75, ze zm.) w zw. z art. 12 ust. 1 i art. 38 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do Uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych (dalej: KERP).

Pismem datowanym na 09.11.2021r., nadanym w palcówce pocztowej Poczty Polskiej w dniu 09.11.2021 r., pokrzywdzona M. P. - G. wniosła odwołanie od wydanego orzeczenia. W treści odwołania pokrzywdzona podniosła zarzuty formalne dotyczące błędnych ustaleń faktycznych

oraz pominięcie dowodu z akt postępowania prowadzonego przez Sąd Okręgowy w sprawie o sygn. akt I C 151/19 stanowiącego protokoły przesłuchania świadków, a także wadliwą ocenę dowodu z treści pisma z dnia 07.03.2019 r. W odwołaniu skarżąca wniosła o zmianę orzeczenia poprzez jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Zarządzeniem z dnia 16.11.2021 r., Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP przyjął do rozpoznania złożony przez przywodzoną środek odwoławczy, uznając pismo pokrzywdzonej jako środek odwoławczy złożony w ustawowym 14-dniowym terminie oraz złożony przez osobę uprawnioną, przy czym środek odwoławczy złożony został przez pokrzywdzoną, nie zaś jak wskazano w przedmiotowym zarządzeniu przez obwinionego.

Jak wynika z treści uzasadnienia odwołania pokrzywdzonej z dnia 09.11.2021 r., zaskarżeniem objęta została całość orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP.

Pismem z dnia 12.04.2022 r. do sprawy zgłosił się radca prawny A. P. jako obrońca obwinionego radcy prawnego M. S., wnosząc o nieuwzględnianie odwołania skarżącej, a nadto wnosząc o zasądzenie na rzecz obwinionego kosztów procesu w kwocie 5.040,00 złotych.

W sprawie nie wniósł odwołania Rzecznik Dyscyplinarny OIRP. Uczestniczący w posiedzeniu Główny Rzecznik Dyscyplinarny KIRP pozostawił rozstrzygnięcie sprawy pod rozwagę Wyższego Sądu Dyscyplinarnego KIRP.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie ustalił, co następuje.

Obwiniony radca Prawny M. S. był pełnomocnikiem Wspólnoty Mieszkaniowej dla nieruchomości położonej w (...) przy ul. (...).

W dniu 07.03.2018 r. podjęta została uchwała nr 7/2018 właścicieli lokali nieruchomości położonej w (...) przy ul. (...) w sprawie sprzedaży części wspólnej - strychu (dalej: Uchwała nr 7/2018). W treści uchwały postanowiono o sprzedaży części wspólnej powierzchni strychowej i wskazano termin na składanie ofert do 15.04.2018 r.

W dniu 18.05.2018 r. podjęta została uchwała nr 8/2018 właścicieli lokali nieruchomości położonej w (...) przy ul. (...) w sprawie zmiany przeznaczenia części wspólnej nieruchomości - sprzedaż powierzchni strychowej w celu adaptacji na cele mieszkalne oraz wybór oferty nr 1 z kwotą 780,00 zł/m² powierzchni (dalej: Uchwała nr 8/2018). W treści Uchwały nr 8/2018 wyrażono m.in. zgodę na zmianę przeznaczenia części wspólnej nieruchomości tj. powierzchni strychowej, jej adaptację na cele mieszkalne zgodnie z inwentaryzacją dokonaną przez ewentualnego nabywcę w celu ustalenia powierzchni całkowitej pomieszczeń oraz na

ustanowienie własności odrębnej lokalu powstałego w wyniku adaptacji pomieszczenia strychowego. Jednocześnie Wspólnota wyraziła zgodę na wybór oferty nr 1w celu sfinalizowania sprzedaży, która została złożona przez B. i J. C. w dniu 05.04.2018 r. i opiewała na kwotę 780 zł za 1 m² wymierzonej powierzchni.

Pozwem datowanym na 8.06.2018 r. M. K. - P. (aktualnie M. P. - G.) wniosła do Sądu Okręgowego o uchylenie uchwały nr 8/2018. Postanowieniem z dnia 13.02.2019 r. Sąd Okręgowy umorzył postępowanie wszczęte ww. pozwem, prowadzone pod sygn. akt I C 463/18, w związku ze złożeniem na rozprawie w dniu 13.02.2019 r. przez pełnomocnika pozwanej Wspólnoty Mieszkaniowej radcę prawnego M. S. oświadczenia o wycofaniu się przez oferenta tj. B. i J. C. z chęci zakupu strychu i w związku z tym bezprzedmiotowości sprawy. Przedmiotowe oświadczenie złożone zostało przez radcę prawnego M. S. w obecności J. C., a także w obecności J. K. i E. G., którzy jako członkowie zarządu pozwanej Wspólnoty Mieszkaniowej uczestniczyli w rozprawie. W związku z informacją przekazaną przez obwinionego radcę prawnego M. S. trakcie rozprawy w dniu 13.02.2019 r., radca prawny M. A. pełnomocnik powódki cofnął pozew i wniósł o wzajemne zniesienie kosztów zastępstwa procesowego.

Pismem z dnia 07.03.2019 r. radca prawny M. S., działający jako pełnomocnik Wspólnoty Mieszkaniowej, wezwał skarżącą M. P. - G. do usunięcia urządzeń klimatyzacyjnych znajdujących się na strychu budynku przy ul. (...) w (...). W uzasadnieniu przedmiotowego pisma radca prawny M. S. powołał się na treść uchwały nr 8/2018, mocą której Wspólnota Mieszkaniowa zdecydowała

się na sprzedaż powierzchni strychowej w celu adaptacji na cele mieszkaniowe. Ponadto, w uzasadnieniu pisma radca prawny M. S. powołał się na prawomocne postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 13.02.2019 r. w sprawie umorzenia postępowania z powództwa M. P. - G. przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej o uchylenie uchwały nr 8/2018 (sygn. akt I C 363/2018), co oznacza że uchwała nr 8/2018 pozostaje w mocy, wobec czego oferent wybrany przedmiotową uchwałą zamierza przystąpić do prac remontowych i adaptacyjnych powierzchni strychowej budynku przy ul. (...) w (...).

Pismem z dnia 18.03.2019 r. skierowanym do radcy prawnego M. S., M. P. G. odmówiła usunięcia urządzeń klimatyzacyjnych ze strychu budynku. Jednocześnie poinformowała, że oświadczenie radcy prawnego M. S. na rozprawie w dniu 13.02.2019 r. dotyczące wycofania się p. J. C. z transakcji nabycia powierzchni strychowej nie polegały na prawdzie i miały na celu wprowadzenie w błąd i skłonienie do złożenia pod wpływem błędu oświadczenia w przedmiocie cofnięcia pozwu.

Jednocześnie, pismem z dnia 18.03.2019 r. skarżąca M. P. - G. zawiadomiła Dziekana OIRP o

możliwości popełnienia przez radcę prawnego M. S. deliktu dyscyplinarnego. Postanowieniem z dnia 18.07.2019 r., sygn. akt R.D. 618/X/2019/S Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP wszczął dochodzenie o przewinienie dyscyplinarne określone w art. 6, art. 12, art. 38 ust. 3 i art. 42 ust. 1 KERP w zw. z art. 64 ust. 1 Ustawy o radcach prawnych.

W dniu 18.03.2019 r. M. P. - G. skierowała do Sądu Okręgowego ponownie pozew o uchylenie uchwały nr 8/2018 Wspólnoty Mieszkaniowej wraz z wnioskiem o zabezpieczenie powództwa, który to wniosek został uwzględniony.

Postanowieniem z dnia 06.02.2020 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP przedstawił radcy prawnemu M. S. zarzuty popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 Ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 12 ust. 1 i art. 38 ust. 3 KERP.

Pismem z dnia 11.09.2020 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP wystąpił do OSD OIRP z wnioskiem o ukaranie radcy prawnego M. S..

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie zważył, co następuje.

Odwołanie pokrzywdzonej M. P. - G. nie zasługuje na uwzględnienie, a w konsekwencji orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych 18.11.2021 r., sygn. akt D 29/XI/21 należało utrzymać w mocy.

Zgodnie z art. 74¹ pkt 1 Ustawy z dnia 06 lipca 1982 r. o radcach prawnych w sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania karnego. Artykuł 425 § 1-3 kpk stanowi, że od orzeczenia wydanego w pierwszej instancji przysługuje środek odwoławczy stronom oraz innym osobom wskazanym w przepisach ustawy.

Orzeczenie można zaskarżyć w całości lub w części. Można także zaskarżyć brak określonego rozstrzygnięcia. Przedmiotem zaskarżenia może być również samo uzasadnienie orzeczenia. Odwołujący się może skarżyć jedynie rozstrzygnięcia lub ustalenia naruszające jego prawa lub szkodzące jego interesom. Ograniczenie to nie dotyczy oskarżyciela publicznego.

Nadto, po myśli art. 433 § 1-2 kpk sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia, a jeżeli w środku odwoławczym zostały wskazane zarzuty stawiane rozstrzygnięciu - również w granicach podniesionych zarzutów, uwzględniając treść art. 447 § 1-3, a w zakresie szerszym w wypadkach wskazanych w art. 435, art. 439 § 1, art. 440 i art. 455 kpk. Sąd odwoławczy jest obowiązany rozważyć wszystkie wnioski i zarzuty wskazane w środku odwoławczym, chyba że ustawa stanowi inaczej.

Wreszcie, zgodnie z dyspozycją art. 437 § 1-2 kpk po rozpoznaniu środka odwoławczego sąd orzeka o utrzymaniu w mocy, zmianie lub uchyleniu zaskarżonego orzeczenia w całości lub w

części. Sąd odwoławczy zmienia zaskarżone orzeczenie, orzekając odmiennie co do istoty, lub uchyla je i umarza postępowanie; w innych wypadkach uchyla orzeczenie i przekazuje sprawę sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1, art. 454 kpk lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.

W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, bezspornie pomiędzy skarżącą M. P. - G. a Wspólnotą Mieszkaniową zaistniał spór dotyczący wykorzystania powierzchni wspólnej strychu budynku przy ul. (...) w (...). Spór ten sprowadzał się do tego, że na strychu budynku znajdowały się klimatyzatory należące do skarżącej, natomiast celem Wspólnoty Mieszkaniowej było usunięcie tych przedmiotów i sprzedaż strychu, zważywszy na sytuację finansową wspólnoty. W konsekwencji, skarżącą wystąpiła z powództwem o uchylenie Uchwały nr 8/2018 w sprawie sprzedaży powierzchni strychu na rzecz oferenta tj. p. J. C., będącego jednocześnie członkiem Zarządu Wspólnoty Mieszkaniowej.

Istota niniejszej sprawy sprowadza się do oceny postępowania pełnomocnika Wspólnoty Mieszkaniowej radcy prawnego M. S. w związku z toczącym się postępowaniem o uchylenie uchwały nr 8/2018, w szczególności zaś oceny tego, czy złożone przez radcę prawnego na rozprawie w dniu 13.02.2019 r. oświadczenie dotyczące wycofania się oferenta J. C. z transakcji nabycia powierzchni strychu było prawdziwe, czy też obwiniony świadomie podał informację nieprawdziwą celem wprowadzenia skarżącej w błąd, a tym samym, czy działaniem tym wyczerpane zostały znamiona deliktu dyscyplinarnego opisanego w art. 38 ust. 3 KERP. Nadto, czy dalsze działania obwinionego, w tym skierowanie do skarżącej pisma z dnia 18.03.2019 wzywającego do usunięcia urządzeń oraz zaprzestania naruszeń, zawierającego informację o dalszym obowiązywaniu uchwały nr 8/2018, również stanowiło naruszenie zasad etyki zawodowej, w tym przywołanego art. 38 ust. 3 KERP.

Zgodnie z przywołanymi przepisem art. 38 ust. 3 KERP „Radca prawny nie może świadomie podawać informacji nieprawdziwych, ale nie odpowiada za zgodność z prawdą informacji uzyskanych od klienta.”. Przepis ten stanowi jedno z ograniczeń wolności słowa i pisma, będącej jednym z kluczowych uprawnień radcy prawnego w związku z wykonywaniem zawodu. Jak wskazuje przepis art. 38 ust. 1 KERP „Radca prawny, korzystając przy wykonywaniu zawodu z wolności słowa i pisma, nie może przekraczać granic określonych przepisami prawa i rzeczą potrzebą.”. Przepis ten stanowi uszczegółowienie, oraz przeniesienie na grunt Kodeksu Etyki regulacji ustawowej zawartej w art. 11 ust. 1 Ustawy o radcach prawnych, zgodnie z którym „Radca prawny przy wykonywaniu czynności zawodowych korzysta z wolności słowa i pisma w

granicach określonych przepisami prawa i rzeczową potrzebą.”.

Przy czym, jak wskazuje się w orzecznictwie "nie można wolności słowa, o której mowa w art. 11 ust. 1 Ustawy o radcach prawnych, utożsamiać z konstytucyjną wolnością słowa, gwarantowaną każdemu jako wolność osobista w art. 54 Konstytucji RP. Radca prawny sporządzając w imieniu mandanta pismo w określonym postępowaniu, nie realizuje bowiem własnej wolności osobistej, ale wykonuje czynności zawodowe. Gwarancje określone w art. 11 ust. 1 mają za zadanie chronić swobodę i rzetelność wykonywania zawodu radcy prawnego, co ma szczególne znaczenie dla interpretacji granic owej swobody wynikające z tego przepisu.” (wyr. SN z 27.9.2012 r., sygn. akt SDI 24/12). Jak wskazuje się natomiast w doktrynie „Wolność słowa i pisma radcy prawnego w związku z wykonywaniem zawodu oznacza, że radca prawny (w granicach określonych przez przepisy prawa i zasady etyki) może w sferze komunikacji podejmować wszelkie czynności zmierzające do realizacji lub ochrony powierzonych mu praw i obowiązków innych osób. Żaden organ państwa czy samorządu, żaden podmiot zewnętrzny nie jest zatem upoważniony do ingerowania w przyjętą przez radcę prawnego taktykę lub strategię prowadzenia sprawy Z uwagi jednak na służebny charakter wobec interesu podmiotu, który radca prawny reprezentuje, a w szczególności ze względu na szczególną więź zaufania, jaka powinna łączyć radcę prawnego z klientem, dopuszczalne jest konsultowanie z nim formy wypowiedzi w zakresie, w jakim nie jest ona zdeterminowana przez przepisy prawa (przez wymogi formalne określone przykładowo w przepisach proceduralnych). Ingerencja klienta nie może jednak wpływać na merytoryczną stronę wypowiedzi, gdyż to na radcy prawnym, jako na podmiocie profesjonalnym, ciąży obowiązek prawidłowego prowadzenia sprawy. Także w zakresie formy to radca prawny ostatecznie decyduje o kształcie swej wypowiedzi, biorąc pod uwagę oparte na profesjonalnym przygotowaniu przewidywanie, jaka technika ekspresji będzie w danym, konkretnym przypadku najbardziej korzystna z punktu widzenia interesu klienta (tak: Kodeks Etyki Radcy Prawnego, Komentarz pod red. dr Tomasza Schefflera, CH Beck, rok 2021).

Wskazuje się również, że naruszenie art. 38 ust. 3 KERP może nastąpić tylko przez działanie i tylko z winy umyślnej, przy czym jeżeli radca prawny nie ponosi odpowiedzialności za zgodność z prawdą informacji uzyskanych od klienta, to tym bardziej nie ponosi odpowiedzialności za informacje przekazywane w toku prowadzenia sprawy bezpośrednio innym uczestnikom postępowania. Niemniej jednak powinien wyjaśniać klientowi zagrożenia związane z podawaniem informacji nieprawdziwych.

W niniejszej sprawie to wprawdzie obwiniony radca prawny M. S. poinformował skarżącą o rezygnacji oferenta z transakcji nabycia powierzchni strychu, niemniej informację tą przekazał na rozprawie w obecności zainteresowanego J. C., który jako członek Zarządu Wspólnoty

Mieszkaniowej uczestniczył w rozprawie w dniu 13.02.2019 r. Gdyby zatem oświadczenie to nie było zgodne z prawdą i z wolą klienta, to z pewnością zareagowałby on i zakwestionował to oświadczenie. Nie sposób zatem uznać, iżby obwiniony celowo i świadomie, wbrew woli klienta, podawał nieprawdziwe informacje odnośnie rezygnacji oferenta z transakcji nabycia powierzchni strychu. Należy też zauważyć, że skarżąca była w toku postępowania reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika - radcę prawnego, który o ile tylko miałby wątpliwości co do prawdziwości składanego oświadczenia czy też intencji działania przeciwnika procesowego, w tym również jego pełnomocnika w osobie radcy prawnego M. S., to mógł zareagować, w tym powstrzymać się z cofnięciem powództwa.

Odnosząc się do dalszych działań obwinionego radcy prawnego M. S., a dotyczących sporządzenia przez niego pisma skierowanego do skarżącej w dniu 07.03.2019 r. wzywającego do usunięcia urządzeń, oraz powołującego się na obowiązywanie uchwały nr 8/2018, to stwierdzić należy przede wszystkim, że pismo to w ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego nie zawierało informacji nieprawdziwych, w tym samym zachowanie obwinionego radcy prawnego nie wyczerpywało znamion delikty dyscyplinarnego opisanego w art. 38 ust. 3 KERP. Należy bowiem stwierdzić, iż również w tym przypadku, radca prawny M. S. działał w imieniu Wspólnoty Mieszkaniowej, a sporządzenie przedmiotowego pisma zostało polecone przez Zarząd Wspólnoty Mieszkaniowej, który również uzgadniał treść tego pisma. Jakkolwiek powołanie się w treści tego pisma na uchwałę nr 8/2018 mogło spotkać się z negatywną reakcją skarżącej, wobec wcześniejszego cofnięcia powództwa, to nie ulega wątpliwości iż uchwała ta, wobec cofnięcia powództwa nadal obowiązywała. W tym kontekście informacja zawarta w piśmie obwinionego nie była informacją nieprawdziwą, a tym samym zachowanie obwinionego nie wypełniało przesłanek z art. 38 ust. 3 KERP. Również fakt, iż w piśmie tym zawarta została informacja o zamiarze przystąpienia przez oferenta J. C. do prac remontowych i adaptacyjnych powierzchni strychu, stanowiło jedynie przekazanie stanowiska klienta obwinionego radcy prawnego tj. Wspólnoty Mieszkaniowej, nie zaś świadome działania tegoż obwinionego polegające na podaniu nieprawdziwych informacji skarżącej.

W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, postępowanie Zarządu Wspólnoty Mieszkaniowej, czy też poszczególnych jej członków, w tym przekazywanie sprzecznych stanowisk dotyczących zamiaru nabycia powierzchni strychu, nie powinno obciążać pełnomocnika. W tym kontekście można przywołać tezy z uzasadnienia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w sprawie sygn. akt WDS 61/09 z 13.03.2010 r., zgodnie z którym „Nie jest zasadnym twierdzenie skarżącej, iż pełnomocnik winien weryfikować informacje przekazywane przez klienta. Brak jest zarówno przepisów prawa, jak i utrwalonego zwyczaju, który mógłby

stanowiąc podstawę istnienia tego rodzaju obowiązku. Należy wskazać, że adwokat (radca prawny) wykonuje zlecenie w granicach ustalonych z klientem. Poza zakresem zainteresowania strony przeciwnej jest, czy adwokat prawidłowo przeprowadził analizę dostarczonej przez klienta dokumentacji i wiedzy - nieprawidłowości w tym zakresie mogą jedynie stanowić podstawę odpowiedzialności odszkodowawczej adwokata wobec klienta z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania. Adwokat ma prawo przyjmować w dobrej wierze dokumenty i opis stanu faktycznego przedstawionego przez klienta, aż do momentu, w którym będzie wyjątkowo oczywiste, że dokumenty i twierdzenia są nieprawdziwe".

W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, obwiniony radca prawny M. S. nie tylko mógł, ale wręcz miał obowiązek przekazywania skarżącej stanowiska swego klienta tj. Wspólnoty Mieszkaniowej odnośnie spornej kwestii sprzedaży powierzchni strychu, a fakt iż zainteresowany nabyciem tej powierzchni oferent, będący jednocześnie członkiem Zarządu Wspólnoty Mieszkaniowej, przekazywał sprzeczne stanowiska odnośnie zainteresowania transakcją, nie może obciążać obwinionego radcy prawnego M. S.. W tym kontekście obwiniony nie tylko nie przekazywał skarżącej informacji nieprawdziwych, ale działał w oparciu o informacje uzyskane i przekazane przez klienta.

Poza postępowaniem dyscyplinarnym pozostaje ocena skuteczności i ważności uchwały nr 8/2018, która jak się okazało później - w wyniku działań procesowych podjętych przez skarżącą - była wadliwa. Należy jednak stwierdzić, iż sam fakt podjęcia przez Wspólnotę Mieszkaniową działań mających na celu sprzedaż części nieruchomości wspólnej stanowiącej strych budynku i podejmowanie w tym zakresie czynności poprzez działającego na zlecenie Wspólnoty radcę prawnego, nie może być oceniane samo w sobie negatywnie, nawet jeśli działanie takie jest sprzeczne z osobistym interesem skarżącej. Skarżąca, o ile uznała, że kolejne działania podejmowane przez Wspólnotę Mieszkaniową, mające na celu sprzedaż strychu, naruszają jej interes i są sprzeczne z prawem, mogła podjąć określone działania, co też skutecznie czyniła. Próba jednak obwiniania pełnomocnika Wspólnoty Mieszkaniowej za działania podejmowane na zlecenie tejże Wspólnoty i na wyraźne żądanie Zarządu Wspólnoty, nie znajduje uzasadnienia.

Odnosząc się do zarzutów stawianych przez skarżącą w odwołaniu dotyczących błędów w ustaleniach faktycznych, jak również pominięcia niektórych dowodów oraz wadliwej oceny dowodu w postaci pisma z dnia 07.03.2019, należy przede wszystkim wskazać, iż w ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP zgromadził i dokonał prawidłowej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego. Wbrew zarzutom skarżącej, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny dopuścił dowody z transkrypcji protokołu elektronicznego - wydruku z portalu informacyjnego z dnia 05.08.2020 r. (sygn. akt I C 151/19) na okoliczność

treści zeznań skarżącej oraz świadków J. C., J. K., E. G. dotyczących okoliczności towarzyszących sprzedaży powierzchni strychowych Wspólnoty Mieszkaniowej oraz realizacji uchwał z tym związanych.

Analiza uzasadnienia odwołania skarżącej wskazuje przede wszystkim, iż stanowi ono wyłącznie polemikę z ustaleniami poczynionymi przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP . Kluczowy zarzut skarżącej dotyczy błędu w ustaleniach faktycznych poprzez uznanie przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny, że radca prawny M. S. nie wprowadził skarżącą w błąd co do zamiaru dokonania zakupu strychu przez nabywcę oraz że uczynił pomyłkę w piśmie z dnia 07.03.2019 r. poprzez błędne oznaczenie w nim uchwały tj. zamiast uchwały nr 7/2018 oznaczono uchwałę nr 8/2018.

W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, skarżąca w sposób nieuprawniony utożsamia działania pełnomocnika radcy prawnego M. S. z działaniami jego klienta tj. Wspólnotą Mieszkaniową. Jak zostało to już wcześniej wskazane, działanie pełnomocnika procesowego, by mogło być uznane za wypełniające znamiona deliktu z art. 38 ust. 3 KERP, musiałoby stanowić świadome i umyślne podanie przez pełnomocnika nieprawdziwych informacji. Tymczasem, obwiniony działał na wyraźne zlecenie swego klienta, który poinformował go zmianie stanowiska odnośnie planowanej transakcji sprzedaży strychu. Fakt ten nie budzi wątpliwości i w tym zakresie nie sposób mówić o błędnych ustaleniach faktycznych. Nawet jeśli skarżąca została wprowadzona w błąd, to dopuścił się tego członek Zarządu Wspólnoty Mieszkaniowej w osobie J. C., nie zaś obwiniony radca prawny, który jedynie przekazał skarżącemu stanowisko wyżej wymienionego. Również w odniesieniu do treści pisma z dnia 07.03.2019 r. podpisanego przez radcę prawnego M. S., działającego w imieniu Wspólnoty Mieszkaniowej (co wprost wynika z treści tego pisma), nie ulega wątpliwości, że pismo to zostało przygotowane na zlecenie klienta - Wspólnoty Mieszkaniowej. Co do zawartej w uzasadnieniu tego pisma kwestii powołania się na uchwałę nr 8/2018, to niewątpliwie z późniejszych zeznań świadków, w tym m.in. zawartych w protokole rozprawy z dnia 05.08.2020 prowadzonej przez Sąd Okręgowy w sprawie I C 151/19, zeznaniach p. J. C., p. E. G. oraz p. J. K. wynika, iż intencją Zarządu Wspólnoty Mieszkaniowej była sprzedaż strychu, który w części zajmowany był przez urządzenia należące do skarżącej. Jak wynika z zeznań wskazanych osób, w tym przede wszystkim p. J. C., osoby te nie wiedziały dlaczego w piśmie tym znalazło się powołanie na uchwałę nr 8/2018, niemniej jednak nie budzi wątpliwości że intencją było kontynuowanie przez Zarząd działań Wspólnoty Mieszkaniowej zmierzających do sprzedaży strychu.

Wskazać należy, że w swych zeznaniach złożonych przed Sądem Okręgowym w sprawie I C 151/19 w dniu 05.08.2020, p. E. G. potwierdziła, że: (k. 274-275) „Moją inicjatywą było to, żeby Pani P. usunęła klimatyzatory, bo uchwała o sprzedaży strychu jest niezaskarżona, to jest

uchwała nr 7, ale być może pan mecenas zrozumiał inaczej'. Z zeznań tych wynika bezspornie, że pismo z dnia 07.03.2019 r. sporządzone zostało przez obwinionego radcę prawnego M. S. „z inicjatywy” członków Zarządu Wspólnoty Mieszkaniowej. Choć ze złożonych przed Sądem Okręgowym zeznań świadków nie wynika jednoznacznie, czy obwinionemu polecono by powoływać się na uchwałę nr 8/2018, czy też na uchwałę nr 7/2018, to jak wynika z protokołu posiedzenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP z dnia 27.04.2021 (k. 267-268), świadek p. E. G., będąca członkiem Wspólnoty Mieszkaniowej potwierdziła, że pismo z 07.03.2019 r., podpisane przez obwinionego r.pr. M. S. w imieniu tejże Wspólnoty, przygotowane zostało na prośbę p. E. G., która poinformowała, że podała uchwałę nr 8/2019 a miała to być uchwała nr 7/2019. Również p. J. C., w swych zeznaniach złożonych przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym potwierdził, że Zarząd Wspólnoty zlecił radcy prawnemu M. S. sformułowanie pisma z 07.03.2019 zdemontowania klimatyzatorów, przy czym wskazał że chodziło o uchwałę nr 7. Potwierdził również, że prośbę w sprawie przygotowania pisma do skarżącej przekazała obwinionemu bezpośrednio p. E. G., jak również potwierdził że projekt pisma przygotowanego przez obwinionego widziała p. E. G. oraz p. E. J. (k. 267-268).

Powyższe, wbrew zarzutom skarżącej, nie wskazuje na świadome i celowe podawanie nieprawdziwych informacji, czy też wprowadzenie skarżącej w błąd przez obwinionego radcę prawnego M. S., a wyłącznie na fakt, że osoby zlecające obwinionemu przygotowanie pisma nie pamiętają jakie dokładnie wskazówki co do treści pisma były obwinionemu udzielane przez Zarząd Wspólnoty. Nie budzi jednak wątpliwości, co potwierdzają członkowie Zarządu Wspólnoty, że obwiniony działał na wyraźne zlecenie i polecenie Zarządu Wspólnoty Mieszkaniowej i że treść pisma przez niego przygotowanego była uzgadniana z członkami Zarządu Wspólnoty.

Uwzględniając powyższe, argumentacja skarżącej odnosząca się do błędu w ustaleniach faktycznych nie może być uwzględniona. Przed wszystkim należy podkreślić, na co wskazuje bogate orzecznictwo, że „zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, lecz powinien zmierzać do wykazania, jakich konkretnie uchybień w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd oceniając zabrany materiał dowodowy. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego na innych dowodach aniżeli te na których oparł się tenże sąd nie może prowadzić do wniosku, że sąd ten dopuścił się przy wydawaniu wyroku omawianego uchybienia" (tak: Wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie, z 27.07.2021, II AKa 109/21).

Wskazać należy również na tezę Postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12.01.2022 w sprawie IV KS 64/21, zgodnie z którą „Możliwość uchylenia wyroku uniewinniającego, umarzającego albo warunkowo umarzającego postępowanie karne i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania związana z regułą *ne peius* określoną w art. 454 § 1 KPK (art. 437 § 2 zd. drugie KPK) zachodzi dopiero wtedy, gdy sąd odwoławczy - w wyniku usunięcia stwierdzonych uchybień stanowiących jedną z podstaw odwoławczych określonych w art. 438 pkt 1-3 KPK (czyli np. po uzupełnieniu postępowania dowodowego, dokonaniu prawidłowej oceny dowodów, poczynieniu prawidłowych ustaleń faktycznych) - stwierdza, że zachodzą podstawy do wydania wyroku skazującego czemu stoi na przeszkodzie zakaz określony w art. 454 § 1 KPK. Sama tylko możliwość wydania takiego wyroku w ponownym postępowaniu przed sądem pierwszej instancji jest niewystarczająca dla przyjęcia wystąpienia reguły *ne peius* określonej w art. 454 § 1 KPK. Oznacza to, że sąd odwoławczy zobligowany jest albo uzupełnić postępowanie dowodowe, by upewnić się, że rozstrzygnięcie uniewinniające jest niezasadne, lub wyraźnie u argumentować, iż na podstawie zgromadzonego w sposób prawidłowy materiału dowodowego nie ma możliwości wydania wyroku uniewinniającego.

W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, w niniejszej sprawie materiał dowodowy został zgromadzony prawidłowo a jego ocena nie pozwala uznać, iżby zachowanie obwinionego wskazywało na świadome i celowe przekazywanie skarżącej nieprawdziwych i wprowadzających w błąd informacji, wbrew woli klienta obwinionego tj. Wspólnoty Mieszkaniowej. Pomimo też zawartych w piśmie podpisanym przez obwinionego w imieniu klienta informacji dotyczących woli realizacji uchwały nr 8/2018, to fakt ten nie może być uznany za świadome podanie nieprawdziwych informacji. Obwiniony działał na wyraźne zlecenie klienta, a treść pisma podlegała uzgodnieniu z członkami Zarządu Wspólnoty Mieszkaniowej.

Z uwagi na powyższe, Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie, na podstawie art. 74¹ ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 437 § 1 kpk, utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Jednocześnie, zgodnie z art. 626 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk w zw. z art. 70⁶ ust. 2 zd. 2 Ustawy o radcach prawnych, koszty postępowania odwoławczego w niniejszej sprawie pokrywa Krajowa Izba Radców Prawnych.

Odnosząc się do wniosku obrońcy obwinionego w zakresie zasądzenia kosztów procesu w kwocie 5.040,00 zł, która to kwota stanowi sześciokrotność stawki minimalnej wynoszącej 840,00 zł ustalonej rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. tj. z 2018 r., poz. 265), to wniosek ten nie może zostać uwzględniony. W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, w niniejszej sprawie nie

zachodzą przesłanki zasądzenia podwyższonej opłaty określone w § 15 ust. 3 ww. Rozporządzenia. Tym samym wniosek obrońcy obwinionego zasługuje na uwzględnienie wyłącznie co do kwoty 840,00 zł.

W tym stanie rzeczy, orzeczono jak na wstępie.